

РЕШЕНИЕ

№ 10408

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2148** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от адвокат П. К., като пълномощник на А. С. В., против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002222007218-091-001/17.10.2023 г., издаден от органи по приходите при Териториалната дирекция на НАП – С., изменен от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С. в оспорената пред него част за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ, за 2017 г., с Решение № 68/16.01.2024 г.

В съдебното производство жалбоподателят, посредством адвоката, присъствал само в едно от съдебните заседания: поддържа жалбата; ангажира съдебносчетоводна експертиза; претендира възстановяване на разноските за водене на делото и адвокатското възнаграждение, съгласно списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, намирайки я за неоснователна и недоказана, като желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, съответстваща на изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, приема следното.

Процесната ревизия на А. С. В., в качеството му на местно физическо лице е възложена с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед и е за определяне на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17

ЗДДФЛ, за периодите от 01.01.2016 г., до 31.12.2017 г. Срещу изготвения ревизионен доклад (на л. 79 и сл. от делото) е подадено възражение, което не е уважено от издателите на ревизионния акт. Издаден е оспореният и предмет на настоящото дело РА № Р-22002222007218-091-001/17.10.2023 г. (л. 64 и сл.) от компетентни органи по приходите. С него са определени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ само за ревизираната 2017 г., размер на 8 023, 36 лв. и са начислени лихви, в размер на 4 581, 82 лв. Ревизионният акт е оспорен в тази си част пред решаващия административен орган, по реда на Глава осемнадесета ДОПК, който с Решение № 68/16.01.2024 г. го изменил, намалявайки размера на данъчното задължение за 2017 г. от 8 023, 36 лева, на 6 931, 52 лева, „заедно със съответните лихви“.

С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на ревизионния акт в процесната част, предвид: неправилно прието начално салдо за 2017 г.; неправилно включени/приети размери на местни данъци и заплатена застрахователна премия; неоснователно отхвърлени твърдения за получени от жалбоподателя суми като дарения от физически лица; липса на основания, по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 1 ДОПК.

В хода на ревизията са проведени описаните подробно в РД процесуални действия, свързани със събирането на информация, относно имущественото състояние на ревизираното лице, получените от него доходи/приходи, наличност по банкови сметки и пр., включително за проверяване на защитната теза, че е получил парични суми, като дарения от физически лица.

Установено е и не се оспорва от жалбоподателя, че през проверяваните данъчни периоди той: е местно физическо лице (чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗДДФЛ) и на основание чл. 3, ал. 1, вр. чл. 6 с.з е данъчно задължен за доходи, придобити от източници в Р. България и в чужбина; домакинството му е включвало и: майка, баща, сестра, дете – Н. А. В.; през ревизирания период е свързано лице с „Александър фюжън“ ЕООД, чрез което се е самоосигурявал; не подавал годишни данъчни декларации по чл. 50 ЗДДФЛ за 2016 г. и 2017 г.; извършена му била предходна ревизия за същите данъчни периоди по ЗДДФЛ с издаден РА № Р-22221221001786-091-001/02.09.2022 г., отменен с Решение № 1818/21.11.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С.. Писмените доказателства от предходната ревизия са надлежно приобщени към процесната по настоящото дело ревизионна преписка, като са анализирани от издателите на РД и от ответника.

Ревизираното лице е декларирало, че: през м.м. 01, 03.2017 г. е получило от О. И. Патронска сума в общ размер на 14 000 лева; през 2017 г. - от Р. С. Г. 4 500 лева, от К. Г. – 4 400 лева и от Д. Н. И. – 4 800 лева. На същите са извършени насрещни проверки, като констатираните обстоятелства, вкл. фактът, че А. С. В. не е декларирал даренията, съответно не е заплатил данъка по чл. 44, ал. 1 ЗМДТ са мотивирали приходните органи да не признаят за установено и доказано получаването на сумите, като дарения. Събрана е и информация от: търговски банки и застрахователни дружества; от „Т. – С.“, „ЧЕЗ електро – България“, „Софийска вода“, Столична община, Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР и др. При „Александър фюжън“ ЕООД е установено, че едноличният собственик е правил допълнителни парични вноски в капитала на дружеството, както следва: през 2016 г. - 62 604 лв.; през 2017 г. - 98 402 лв., като през 2016 г. му е възстановена сума от 72 604, 72 лв., а през 2017 г. - 28 002, 44 лв. По договор от 20.12.2017 г. за ипотечен кредит с „БАНКА ДСК“ А. С. В. е

получил заем от 84 320 лв., със съдлъжник В. М. Патронена, като в писмените обяснения посочил, че сумата е преведена от банката към съдлъжника през м. 01.2018 г., който от своя страна е превел цялата сума по неговата банкова сметка.

Според отговора от Столична [община] е платил местни данъци за 2016 г., в размер на 250, 45 лв., а за 2017 г. 1 500, 19 лв. През 2016 г. извършил разходи за застраховки, в размер на 805 лв., а за 2017 г. – 128, 55 лв. и получил застрахователни обезщетения през 2016 г. - 1 179, 60 лв. За ревизирания период е получавал и доходи от лихви по банкови сметки: през 2016 г. - 699, 85 лв. и през 2017 г. 38, 80 лв. Към „Софийска вода“ е платил за 2016 г. - 176, 25 лв. и за 2017 г. - 93,69 лв. Към „ЧЕЗ електро България“ е заплатил електроенергия: за 2016 г. - 1 085,29 лв. и за 2017 г. - 1 040, 87 лв.

След анализ на предоставените банкови извлечения за притежаваните от А. С. В. сметки са установени налични парични средства: 96 321, 38 лв. към 01.01.2016 г.; 96 965,24 лв. към 01.01.2017 г.; 97 047,41 лв. към 31.12.2017 г.

За 2016 г. и 2017 г. А. В. е декларирал разходи за издръжка и живот, в размер на 3 000 лв., докато ревизиращият екип изчислил разходи през 2016 г., в размер на 7 152, 48 лв. и 2 676,76 лв. през 2017 г. Констатирано е още, че за период от пет години преди 2016 г. не се твърди от ревизираното лице и няма доказателства за налични в брой парични средства. Така е приета като разполагаема сума в брой, към 01.01.2016 г. – 5 000 лева, а към 31.12.2016 г., 01.01.2017 г. и 31.12.2017 г. – нула лева.

Като съобразили събраната информация ревизиращите органи преценили наличие на обстоятелства, по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК – „данни за укрити приходи или доходи“. Изпратена е декларация по чл. 124, ал. 1 ДОПК, но ревизираното лице не са представени доказателства. Каза се, че с процесния РА е установено несъответствие между стойността на имуществото, направените разходи и получени доходи само за 2017 г., в размер на 80 233, 66 лева. Определен е данък, в размер на 8 023, 36 лева и лихви – 4 581, 82 лева. С Решение № 68/16.01.2024 г. ответникът е изменил размера на данъка, определяйки го на 6 931, 52 лева, след като приел, че: при констатирано превишаване през 2016 г. на доходите, над разходите с 3 718, 44 лева и при липса на данни за извършени съществени разходи следва да бъде прието, че към 01.01.2017 г. лицето е разполагало с налични 3 718, 44 лева. В резултат на това и след като решаващият орган: признал за доказан приход, в размер на 1 200 лева, понеже е установено да са получени посредством „Изипей“ през 2016 г. от Р. С. Г.; премахнал от таблицата за съпоставяне на приходите с разходите 3 000 лева за издръжка и живот, за 2016 г. и 3 000 лева за 2017 г. приел за разполагаема към 01.01.2017 г. сумата от 7 918, 44 лева, респ. – недостиг на парични средства към 31.12.2017 г. – 69 316, 22 лева и съответен данък – 6 931, 52 лева. Съдът е задължен да се съобрази с това изменение на РА, което е в полза на жалбоподателя, без да коментира мотивите на решаващия административен орган.

Видно от останалите мотиви на Решение № 68/16.01.2024 г. ответникът е възприел тезата на органите по приходите, като е дискредитирал твърденията на жалбоподателя за получени суми от: О. И. Патронска (в общ размер на 14 000 лева); Р. С. Г. - 4 500 лева (признати 1 200 лева); К. Г. – 4 400 лева и Д. Н. И. – 4 800 лева. Съдът изцяло споделя мотивите на ответника в тази част, предвид най-вече липсата на каквито и да е писмени доказателства за предаване/получаване на сумите. По искане на адвокат К. Съдът допусна до разпит като свидетели Р. С. Г. и К. Г., като веднъж отложи делото, поради неявяването им за разпит, но свидетелите не се явиха и в заключителното

съдебно заседание. По инициатива на оспорващия Съдът допусна изготвяне на счетоводна експертиза, чието заключение е прието по делото, без оспорване. Според експертното заключение (л. 303 от делото) до датата на изготвянето му вещото лице не е получило съдействие (документи) от жалбоподателя, поради което не отговаря на първи въпрос, поставен от адвокат К.. От друга страна Съдът не кредитира заключението в останалата част, понеже в таблицата за т. нар. „паричен поток“ за 2016 г. и 2017 г. са включени като получени (приходи) суми от посочените по – горе лица О. И. Патронска, Р. С. Г., К. Г. и Д. Н. И..

От правна страна:

Решение № 68/16.01.2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., с което е изменен РА № Р-22002222007218-091-001/17.10.2023 г. е валидно. Подадената пред Съда жалба против изменената/потвърдена част от акта е процесуално допустима, за да бъде разгледана, но по същество е неоснователна.

Приложими за определяне на процесните данъчните задължения са материалноправни разпоредби от ЗДДФЛ, както и на процесуални от ДОПК.

Задълженията на А. С. В. са определени с ревизионния акт по аналогия, като е приложен процесуалният ред по чл.чл. 122 и сл. ДОПК. Както в доклада, така и в акта органите по приходите са посочили конкретно, кое от изброените в ал. 1 на чл. 122 ДОПК обстоятелства са приели за налично, а именно – това по т. 2, приемайки наличие на данни за „укрити приходи или доходи“.

Законодателят е поставил прилагането на реда по чл.чл. 122-124 ДОПК, в зависимост от субективната преценка на органите по приходите, което означава, че те разполагат с оперативната самостоятелност, спазвайки реда по чл. 124 ДОПК, съобразявайки условията на чл. 122, ал. 2 и на чл. 123 от същия кодекс, да се възползват от презумпцията, регламентирана с последната разпоредба. Тази оперативна самостоятелност също подлежи на съдебен контрол, с обхвата, предвиден с разпоредбата на чл. 169 АПК, вр. § 2 ДР ДОПК. Съдът приема, че ревизиращите органи по приходите са имали основание да определят задълженията за данък по ЗДДФЛ, след преценка за наличие на обстоятелствата, изброени в ал. 1 на чл. 122 – в случая тези, по смисъла на т. 2, както и основанието по т. 1, понеже ревизираното лице не е представило декларация до началото на ревизията. При ревизия по аналогия презумпциите и предположенията за определяне размерите на укрити доходи/приходи следва да бъдат използвани само тогава, когато за анализирането на посочените в ал. 2 на чл. 122 ДОПК обстоятелства не са налице каквито и да било обективни данни, но в същото време бъде установено, че: не е подадена декларация и/или са на лице данни за укрити приходи или доходи (чл. 122, ал. 1, т. 1 и т. 2). В процесния случай с РД е прието наличието само на основанието по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК, без да е цитирано и това по т. 1 – „до започването на ревизията не е подадена декларация, когато задължението се определя по декларация“. Доколкото не е спорен фактът, че декларации не са подавани, както за 2016 г., така и за 2017 г. пропускът да бъде посочено и основанието по т. 1 не представлява съществено нарушаване на процесуалните правила, понеже не се отразява на правото на защита. За обезпечаването на възможността за данъчно облагане по аналогия създадените специални процесуални правила целят да бъде преодоляна фактичката невъзможност за обективно (въз основа на писмени доказателства) установяване на данъчни задължения. В тежест на органите по приходите е да установят в хода на ревизията обективното наличие на особен случай, да обосноват този извод и да го

подкрепят със съответните доказателства, приемайки, че е оправдано да се премине към установяване на задължения за облагане с данък по специалния ред. Според чл. 123, ал. 1 ДОПК, „в случаите по чл. 122, ал. 1, при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато: стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране, получени от него; направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по § 1, т. 3, буква „а” от допълнителните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства”. С други думи редът по чл. 122 ДОПК е приложим тогава, когато са налични условията, очертани в чл. 123, ал. 1. В този случай и предвид чл. 124, ал. 2 ДОПК фактическите констатации в РА се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства. Тежестта да опровергае заключенията на приходните органи е на жалбоподателя, с което той в на стоящото съдебно производство не се справи успешно. В съдебното производство от негова страна бе ангажирано само заключението на съдебносчетоводната експертиза, за което Съдът (каза се по – горе) не счита, че опровергава констатациите на РА. Оспорващият не установи и не доказа да е получил описаните по – горе парични суми от физическите лица, с изключение на 1 200 лева, признати от решаващия орган като получени от Р. С. Г.. Сумата от 1 200 лева е взета предвид от ответника, за да намали размера на данъка за 2017 г., а извън това констатациите и заключенията на приходните органи са обосновани и правилни. Възраженията за неправилно включени/приети като приходи/разходи размери на местни данъци и заплатена застрахователна премия също са неоснователни, тъй като са подкрепени със съответните официални документи – неоспорени от страна на жалбоподателя.

Обжалваният Ревизионен акт № Р-22002222007218-091-001/17.10.2023 г. е издаден от материалнокомпетентни органи по приходите. Същият е законосъобразен и обоснован, съобразен с изтъкнатите в настоящото решение факти и обстоятелства, както и с относимите норми на ЗДДФЛ, и с процесуалните по ДОПК.

Този изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Предвид „материалния интерес“ (6 931 лева главница и 3 958 лв. лихви, считано от 01.05.2018 г., до датата на РА изчислени посредством калкулатора на НАП) Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 1 380 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от А. С. В., против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002222007218-091-001/17.10.2023 г., издаден от органи по приходите при Териториалната дирекция на НАП – С., изменен/потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С. в оспорената пред него част за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ, за 2017 г., с Решение №

68/16.01.2024 г.

ОСЪЖДА А. С. В. - ЕГН: [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1 380 лв. (хиляда и триста, и осемдесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: